

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/143/2016
Identifikačné číslo spisu:	1109227265
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1109227265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ VENUS PROJECT Slovakia, s r. o., so sídlom Limbová 451/3, 900 91 Limbach, IČO: 31 342 841 a 2/ F., bytom X., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 811 02 Bratislava, o náhradu škody zaplatenie spravodlivého zadost'učinenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 223/2009, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. septembra 2015 sp. zn. 4 Co 439/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. apríla 2013 č. k. 19 C 223/2009-248 zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/ a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ namietajú nesprávny úradný postup žalovanej, ku ktorému malo dôjsť pried'ahmi v trestnom konaní, t. j. pomalým postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vyšetrovaní trestnej činnosti F.. Z obsahu spisu ani z listinných dokladov však súd prvej inštancie tvrdenie žalobcov 1/ a 2/ o existencii nesprávneho úradného postupu nemal preukázané, nakoľko nepreukázali vznik akejkoľvek škody a nemateriálnej ujmy v príčinnej súvislosti s nimi namietaným nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní (spočívajúceho v dĺžke trvania trestného konania) vo veci obvineného, neskôr obžalovaného F.. V súvislosti so žalobcami uplatnenou nemateriálnou ujmovou súd prvej inštancie nemal preukázaný akýkoľvek neoprávnený zásah do sféry žalobcov, za ktorý by im prináležal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uviedol, že žalobcovia v konaní nepreukázali naplnenie predpokladov potrebných na uplatnenie tohto nároku podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Súd prvej inštancie konštatoval, že za zistených skutkových okolností nemohol konštatovať porušenie práva žalobcov ako poškodených v trestnom konaní, nemal preukázanú žiadnu ujmu, ktorá im mala vzniknúť v nimi uplatňovanej výške prebehnutým trestným konaním, preto aj v tejto časti žalobu žalobcov považoval za nedôvodnú. Žalobu v celom

rozsahu zamietol vzhľadom na úspešne uplatnenú námietku premlčania majetkovej škody uplatnenej žalobcom 1/, ako aj pre nenaplnenie zákonných predpokladov na vznik nároku oboch žalobcov na nemajetkovú ujmu.

2. O odvolaní žalobcov 1/ a 2/ rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. septembra 2015 sp. zn. 4 Co 439/2013 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný vznik nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup žalovanej a príčinná súvislosť medzi nimi ako základné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci zistil riadne skutkový stav potrebný pre právne posúdenie veci a vyvodil z neho i správny právny záver, vo veci vykonal náležité dokazovanie v potrebnom rozsahu a správnym smerom, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil vo veci samej aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. Odvolací súd uviedol, že vychádzajúc z dikcie relevantnej hmotnoprávnej normy zákonným podkladom a právnym základom pre priznanie náhrady škody alebo nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch môže byť iba konštatovanie prieťahov v konaní zákonom určeným orgánom, a to Ústavným súdom Slovenskej republiky v rámci konania o sťažnostiach pre porušenie práva podľa zákona č. 38/1993 Z.z., prípadne iným orgánom stanoveným v právnych predpisoch. Žalobcovia 1/ a 2/ však existenciu takéhoto konštatovania (rozhodnutia) nepreukázali, resp. ani netvrdili. Neuniesli teda dôkazné bremeno ani v rovine tvrdenia o existencii zbytočných prieťahov v rámci konania vo veci obv. K., na základe ktorej skutočnosti potom nemohli uniesť ani dôkazné bremeno o príčinnej súvislosti s nimi tvrdenou škodou a tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Taktiež sa odvolací súd stotožnil so záverom konštatovaným súdom prvej inštancie o tom, že nárok na náhradu škody nemôže založiť predpokladaná výška nevyplateného poistného plnenia.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu žalobcovia 1/ a 2/ podali dovolanie, ktoré odôvodnili tým, že sa im postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 O.s.p.) tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom videli v tom, že súd prvej inštancie aj odvolací súd hrubo porušili ich právo na prístup k súdu a právo na súdnu ochranu nedoručením uznesenia súdu prvej inštancie z 21. septembra 2009 č. k. 19 C 223/2009-31, hoci boli na to povinní a doručili ho len žalovanej, čím im neumožnili mať o tomto uznesení vedomosť a popípade sa k nemu vyjadriť. Rovnako tak v prípade vyjadrenia žalovanej k žalobnému návrhu podaného žalobcami 23. júla 2009, ktoré žalovaná doručila súdu prvej inštancie 14. januára 2010 na č. l. 34. Poukázal na pochybenie odvolacieho súdu, ktorý sa podľa nich s týmito závažnými pochybeniami súdu prvej inštancie nevysporiadal, hoci bol na to povinný ex offio. Ďalej tvrdia, že rozsudok odvolacieho súdu je krajne arbitrárny, nie je vecne správny, nie je presvedčivo a racionálne odôvodnený, jeho odôvodnenie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, najmä ak oba sudy nezabezpečili nimi navrhované dôkazy (nevyžiadali a neprípojili zo Špecializovaného súdu Pezinok spis PK-1Tš/8/2005), nepredvolali k vypočutiu nimi navrhovaných svedkov a ich nevypočutie rozumne neodôvodnili. Napadnuté rozhodnutie je postihnuté aj inou vadou, čoho dôkazom je zmätočné odôvodnenie. Žiadali preto rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu, resp. súdu prvej inštancie, na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia §

470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 CSP), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 CSP).

6. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná aj po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C.s.p. aj nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z.z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas k tomu oprávneným subjektom, za ktorý koná konateľ s príslušným vysokoškolským právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP) a tiež k tomu oprávneným subjektom, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), sa zaoberal prípustnosťou dovolania a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/ a 2/ je potrebné odmietnuť.

7. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

8. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu boli upravené v ustanovení § 238 O.s.p. a § 237 ods. 1 O.s.p.

9. Podľa § 238 O.s.p. dovolanie bolo prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1). Dovolanie bolo prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a napokon tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (odsek 3).

10. V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

11. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihladiť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nebolo prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (išlo tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

12. Žalobcovia 1/ a 2/ procesné vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., na ktorú poukazovali žalobcovia.

13. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa rozumel postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania (strane sporu) realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, a pod.).

14. Dovolací súd považuje námietku žalobcov 1/ a 2/ týkajúcu sa nedoručenia uznesenia súdu prvej inštancie z 21. septembra 2009 č. k. 19 C 223/2009-31, ktorým súd prvej inštancie vyzval žalovanú, aby sa v lehote 30 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia písomne vyjadrila k pripojenému žalobnému návrhu a zároveň ju poučil o procesných právach a povinnostiach, za neopodstatnenú. Takéto uznesenie, ktorým sa vyzýva protistrana na vyjadrenie sa k žalobe, sa žalobcovi nedoručuje, nakoľko skutočnosť, aby sa vyjadril k svojmu samotnému podaniu, nemá opodstatnenie. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na skutočnosť, že im nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k ich žalobe z č. l. 34 treba uviesť, že nedoručenie tejto listiny súdom prvej inštancie žalobcovia mali možnosť namietat už v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo však neurobili. Dovolací súd na tieto ich námietky uvedené až v dovolacom konaní preto neprihliadol.

15. Dovolací súd v súvislosti s ďalšou námietkou žalobcov 1/ a 2/ pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p., pričom sa táto norma uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany sporu (II. ÚS 76/07).

16. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

17. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v preskúmvanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, popisuje dôvody, ktoré viedli žalobcov k podaniu odvolania a tiež ako sa k tomuto odvolaniu vyjadrila žalovaná, uvádza tiež rozhodujúci skutkový stav a právne predpisy, z ktorých súd vyvodil svoje právne názory. Rozhodnutie odvolacieho súdu dostatočne reaguje aj na námietky žalobcov uvádzané v odvolaní, vrátane tej, ktorou žalobcovia poukazujú na nevykonanie nimi navrhovaných dôkazov, a to výsluchom nimi navrhovaných svedkov. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu tak dáva dostatočné odpovede na podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania. Rovnako tak odvolací súd odôvodnil aj nevypočutie navrhovaných svedkov. Z odôvodnenia rozhodnutia

odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Dovolací súd považuje preto rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne zdôvodnené a za presvedčivé. Žalobcovia preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcov.

18. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že žalobcovia 1/ a 2/ neopodstatnene argumentovali, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom.

19. Pokiaľ žalobcovia namietajú, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

20. Súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. § 120 ods. 1 O.s.p., resp. i dnešnú úpravu ustanovení § 132 a § 185 CSP) a nie účastníka konania (strany sporu). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi konania (strane sporu) možnosť pred súdom konať (tu opäť por. R 37/1993 a R 125/1999).

21. Žalobcovia v dovolaní uplatnili aj dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.; k týmto námietkam dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (tu napokon por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

22. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p., a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcov 1/ a 2/ ako neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

23. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.